

Ako sme zdolali ľady Slovenského raja.

Ako obvykle, s blížiacim sa koncom týždňa prichádzajú mailom ponuky ako stráviť nadchádzajúci víkend. Jedna z ponúk je obzvlášť lákavá – čo tak skúsiť zimné čaro Slovenského raja. Keďže sme o tom už dávnejšie uvažovali, táto ponuka jednoznačne zvíťazila nad ostatnými. Pôvodný plán je zdoláť Suchú Belu, no tá je plná turistov - rušivých elementov, a tak sa rozhodneme skúsiť Piecky.

Prichádzame do chatovej oblasti, zbavíme sa auta a vydávame sa na cestu do ľadového kráľovstva. Vstupujeme do zasneženej krajinky, v ktorej všetko ticho odpočíva pod bielou prikrývkou. Všade tam, kde ~~v lete obmýva voda skaly sú v lete jemné prúdy vody~~, mráz vytvoril biele cencúle. Po krátkej ceste touto rozprávkou vidím v diaľke ~~cieľ našej cesty,~~ asi 8 metrov vysoký ľadopád miestami pokrytý snehom. ~~Budú to naše prvé pokusy s dobíjaním ľadového útvaru. Potešíme sa, bude sranda.~~ Nájdem vhodné miesto pre vaky a po malom občerstvení sa začíname chystať. Pripomíname si viazanie sedacieho a hrudného úväzu, viazanie uzlov a metódy „šrubovania“ do ľadu. Kým sa my dole chystáme, Peťo hore pripravuje istenie, aby boli naše zadky v bezpečí. Konečne je všetko pripravené. Stojím pod horou ľadu, s mačkami na nohách, ~~čakanom~~ anami v ruke a premýšľam ako začať. Spomínam si na užitočné rady a pomaly postupujem. ~~V duchu si stále opakujem – čakan, čakan, mačka, mačka.~~ Keď vystúpim hore a obzriem sa smerom dole, poteším sa, že som to úspešne zvládla. Na otázku, či to po rebríku zvládnem sama alebo radšej s istením odpovedám, pri pohľade na tu výšku, jednoznačne s istením. Z istenia po rebríku bolo nakoniec zlanenie po skale, čo bolo zaujímavejšie. Po mojom výstupe nasledoval výstup Betkin, Martinov a nakoniec si ľadopád užil aj Peťo, ktorý trpezlivo na nás celý čas dával zhora pozor. Čas beží, my sa musíme pomaly zbalíť a rozhodnúť sa, či pokračovať ďalej alebo sa vrátiť. Ako správni turisti sme sa rozhodli pokračovať. Cestou sa nám naskytujú pohľady snehom a ľadom pokrytej krajinky, zľadovatených rebríkov a potoka, ktorý miestami vytvoril malé a pôsobivé jazierka. Predstava ľadového kúpeľa dáva naše senzory rovnováhy do pozornosti. Pomaly sa stmieva a vystupujeme z rokliny na cestu so žltou značkou. Tu nastáva bojová porada, ktorým smerom sa uberať ďalej. Zvíťazil menej vyšliapaný chodníček vľavo, čo sme po riadnom úseku cesty oľutovali, lebo sa ukázal ako nesprávny, a tak sme sa museli vrátiť späť. Našťastie Peťo s Maťom sú gentlemani a nám dievčatám berú ťažké časti nákladu. Moju radosť z miernej cesty dole teraz vystriedali obavy z miernej cesty späť hore, no po chvíli šliapania sa pominuli, zapol sa zotrvačník a ja som sa mohla ponoriť do svojich myšlienok. Brodíme sa hlbokým snehom so zapnutými čelovkami ako svätojánske mušky. Po ceste sa snažíme zistiť, kde sme asi stratili tu značku a spravili si tak hodinovú časovú sekeru. Terén našťastie nie je veľmi náročný, až na ten sneh, no už sa prejavuje únava. Po krátkom oddychu, občerstvení a kontrole mapy za svetla čeloviek pokračujeme ďalej. Pravidelne zastavujeme a na svätojánskej porade kontrolujeme mapu, ďalšia sekera nepripadá do úvahy. Po dvoch hodinách sa v diaľke objaví svetlo z Píly a naša nočná misia sa pomaly, ale isto končí.

Neviem ako ostatní, no ja viem, že v pondelok budem sedieť v práci za počítačom, občas zasnene pozeráť von oknom a chcieť byť opäť v lese, po kolená v snehu s čelovkou na hlave. Otváram mail s nádejou, že už ktosi poslal plán na ďalší víkend. Chce to ďalší dobrý tip na túru.